Any segón.-II.ª Epoca - N.º 23

Dissabte 5 Abril de 1924

Justicia Social

15 cts.

SETMANARI SOCIALISTA

Redacció: Pi, 11. - BARCELONA

De moment cal posar el nostre ideari polític per damunt del nostre ideari social.
GABRIEL ALOMAR.

Ciutadania

Els treballadors de Catalunya, i particularment els de Barcelona, s'han guanyat fama d'apolítics. No voten. No s'interessen per les coses del comú. Dels 150.000 electors que té la nostra metròpoli, una tercera part—escassament—participa en les lluites del sufragi.

No culpem exclusivament d'aquest fenòmen a la propaganda anarco-sindicalista. En realitat, creiem que les causes són de ben diferenta natura. Qui conegui a fons el nostre poble, sap que no ha de votar. No pot. L'anarquia de dalt i de baix l'en priva. Perquè ha de votar? Què ha de votar?

El primer sentiment que neix de l'observació del panorama polític d'aquesta terra és la repugnància. La col·lectivitat és una nosa. Cap persona decent, o simplement discreta, pot sentir-se solidaritzada amb l'espectacle que constantment presencia. Per això la generalitat opta per abstenir-se. Així hom evita el perill de que el prenguin per altre. Altrament, aquest apartament de la vida cívica sembla la única garantia de la preservació de l'ideal.

Aquesta lògica ens porta à dugues conclusions. L'una, que cap poble pot reclamar un dret de major preferència al domini dels ideals purs, de les idees abstractes. L'altra, que cap poble pot tenir menys esperança de purificar els seus costums polítics i d'articular la seva vida pràctica amb els ideals que il·luminen els seus horitzons. Resultat absolut: esterilitat. Un poble així, sense sistema nerviós, amb entranyes inconexes, és una monstruositat. Els seus organs d'acció són instruments vils, fatalment impotents. Només pot ésser fecundat per un miracle de l'Esperit Sant.

Passa en molts països delmats per epidèmies i altres malestrugances, que hi ha una casta de gent tant escrupulosament higiènica, tan decididament incorruptible, que es dona pressa a apartar-se del lloc de perill deixant ben sentat que *res* la lliga a la desgràcia pública. Aquesta precaució, si no pot qualificar-se de santa, no pot negar-se que és perfectament humana. Però, sembla també humà ficar-se a les cases infectades, cuidar malalts, enterrar els morts i aportar el propi esforç al sanejament de la regió apestada. Confessem, però, que és més difícil, car això suposa un sentiment de generositat no gaire comú i cal que aquest sentiment es combini amb la necessària saviesa per a conservar el cos en estat de rigurosa assèpcia.

La massa obrera sol ésser generosa, però no coneix prou l'assèpcia delicada de l'esperit. Se sent apta per al sacrifici, però descuida les seves defenses orgàniques. Es per això que molts dels seus directors, oblidant llurs deures primordials, li recomanen l'abstenció i li diuen que per les vies civils els seus ideals són inassequibles. Com si les pràctiques de la vida civil no fossin, per sí soles, un ideal en els països bàrbars!

Quan s'esdevenen lluites electorals és molt corrent sentir aquesta pregunta: «—¿Perquè hem de votar? Què ens han de donar aquests o els altres?» La resposta és molt fàcil: ningú no ens ha de donar res. Som nosaltres els qui hem de donar, som nosaltres els qui ens hem de redimir i els qui hem de redimir als altres. Som nosaltres els qui hem d'organitzar la primera ambulancia sanitaria i hem de sanejar l'ambient i esventar aquest núvol de paràsits. Als altres ja els trobarem. Potser quan ens manqui força per a enterrar els morts i aixecar els vius trobarem uns braços nervuts que ens donaràn l'empenta decissiva. Però no ens en refiem. Fem la nostra feina! Comencem-la!

Tenim davant nostre un llibre per encetar i una càtedra deserta. En el frontispici s'hi llegeix la paraula estranya en aquest país primitiu: CIUTADANIA. Aprenem la paraula, la doctrina i el mètode. Apropiem-nos-ho. En l'hora present, ningú no pot endevinar la sortida de una situació humiliant i vexadora perque ningú no coneix el nucli civil que hauria de sobreposar-se a la força cega i crudel. Nosaltres sabem el remei, el remei únic. No un remei de curanderisme o de miracle. Es el remei constitucional d'anar educant totes les cèl·lules del cos en les pràctiques de la més alta i pura vida civil. Es el remei de dir a cada treballador la cosa més vella i més nova que se li pot dir:

Organitza el teu bloc d'homes civils i comença des d'ara una acció resoluda d'intervenció en totes les coses del comú. Si com a obrer vals més que els altres, és perque ets més home que els altres. No has de tèmer les forces adverses ni els perills de corrupció. Es pur aquell que vol esser-ne i triomfa aquell que vol triomfar, emprant mitjans prcífics, mitjans civils, que són, ben mirat, els únics mitjant humans.

Confiem que els nostres lectors es faràn càrrec del esforç que realitza JUSTICIA SOCIAL substituint a darrera hora els articles suprimits per la censura, amb nou original aprovat pel censor.

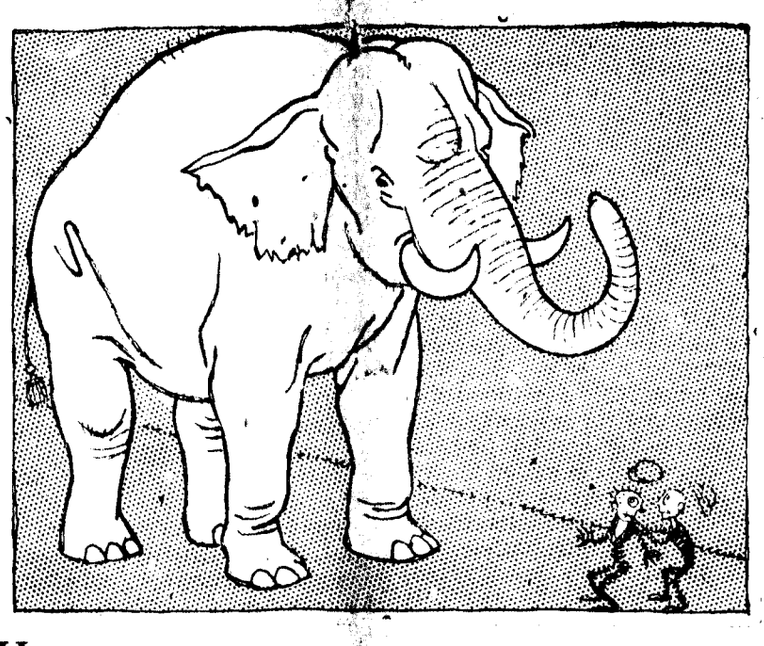

Una cosa grossa

El Banc d'Espanya.—Soc l'*Alifante blanco*!
Els contribuients.—Gracies, senyor *Alifante*.....

ELS DOS NACIONALISMES

Un confusionisme perillós

Com un corolari a l'Editorial del número darrer de JUSTICIA SOCIAL, plau-nos reproduir alguns pàragrafs d'un article que el nostre company en R. Campalans publicà el mes d'agost de l'any passat amb els mateixos títols que encapsalen aquestes ratlles.

Ha estat costum a casa nostra, confondre en una mateixa paraula, «nacionalisme», l'expressió de dues idees ben diferentes. D'una banda, la clàssica doctrina política nacionalista—essencialment tradicionalista, imperialista i xenòfoba—i d'altra banda el moviment reivindicador del drets de les nacionalitats sotmeses. Com és ben clar, no tenen res que veure les dues nocions que, pels homes d'esperit lliberal, són, demés, oposades i antagòniques.

El que és més picant és que els causants directes d'aquest confussionisme, que tants mals ha produït a la causa alliberadora del poble, tancant-li les portes de la universalització, fossin justament uns quants homes curts de vista de la vella esquerra catalana. Tractant d'evitar que dient-se «catalanistes» la massa obrera els confongués amb el tipus de «ceba», satiritzat per en «Doys» des de «La Publicitat» i popularitzat per «L'Esquella» d'aleshores — una barretina, una falç, uns rosaris i uns escapularis—anaren substituint l'adjectivació primitiva per la de «nacionalistes», amb la qual cosa no veien que eixien del foc per a caure a les brases.

. . . . . .

Avui que, per l'obra funesta dels directors més conspicus del moviment català, la situació de Catalunya no té parió entre els pobles europeus — que, per a vergonya nostra, ja només a l'Africa i a l'Assia queden per resoldre plets d'emancipació com el nostre — el confussionisme que origina l'emprat el mot «nacionalista», és més perillós que mai.

Agafeu la premsa lliberal de tot Europa i arreu veureu sorgir el mot amb la seva funesta significació: Qui són a França els qui s'apleguen sota la bandera del nacionalisme? Ahir, els perseguidors d'En Dreifus; avui els «camelois du Roi», els energúmens florits de l'«Action Française»... A l'Itàlia d'ahir, els qui mataren a Carlo Cafiero; a la d'avui, els ferotges assassins de Campagnoli, els victimaris i carcellers de les farcides ergàstules, els titelles èpics del feixisme... I a Alemània, qui són? Els occidors de Liebknecht i de Rosa Luxemburg, els qui apedregaven a Einstein, els qui vessaven la sang de Rathenau, els perseguidors de Harden, l'«Orgesch», la reacció, la xenofòbia...

Difícilment la generalitat dels esquerrans que encara s'anomenen «nacionalistes», podran capir l'obstacle formidable que la subsistència de la dita adjectivació constitueix pels triomf de llurs ideals. Solament els qui des del camp lliberal treballen en l'obra fecunda de difondre el coneixement de llurs problemes entre els nuclis germans de l'estranger, saben com és feixuga la tasca d'esvair els recels i prejudicis que concita el sentit pejoratiu amb que ells entenen el mot «nacionalisme».

. . . . . .

Ara de poc, el meu admirat amic, glòria de França, el savi matemàtic J. Hadamard, acaba d'escriure'm:

«Sí, car amic, tal com us deia »en la meva darrera lletra, pot»ser un xic massa sumàriament, »el mot «nacionalisme» em xoca »sempre i no hi ha res que em »permeti d'aprovar el seu ús, ni »fins una causa tan bella i tan »justa com la vostra. No veieu »pas que tot ço que ella té de bell »i de just us l'hauria d'interdir?

»Quin és l'autor dels mals i »de les injustícies que us han »colpit, sinó el «nacionalisme»? »De molts anys ha estic fet a no »veure-li engendrar més que to»ta mena de mal i d'injustícia.

»Vet-ací perquè, com més la »vostra causa és bella, més és »de doldre que l'hi barrejeu.»

. . . . . .

Felicitem-nos, doncs, companys, del bell gest coratjós d'en Manuel Serra i Moret, aclarint d'una vegada la confusa paraula, en sentar magistralment, en un document històric, la declaració de principis de la «Unió Socialista de Catalunya», única força capaç d'impulsar la terra pels camins de la única llibertat veritable. Que l'amputació serà dolorosa pels febles d'esperit, avessats a solidaritzar-s'hi? Què hi farem! Un dia o altre hi haviem d'arribar i millor és avui que demà. Penseu que les paraules no són res per elles mateixes. Es la integritat i la puresa dels ideals el que cal servar intacte.

I vosaltres, els homes d'esquerra que no haveu vingut encara a enfortir les generoses rengleres del Socialisme Català, anomeneu-vos com vulgueu: catalanistes..... Però deixeu el mot perillós per a que se'l repeteixin els bons burgesos de la «Lliga» i..... els minyons ardits del «nacionalisme incondicionat.»

Nosaltres, per a poder portar dignament el nom de nacionalistes hi haviem de posar masses condicions.

CRONICA HEBDOMADARIA

Política internacional

En la cròuica corresponent a la nostra edició de 17 de novembre de l'any passat, dèiem, parlant de Mèxic: «La situació és segura. Ens aventurem a dir-ho en aquests dies en que una crisi ministerial d'importància ha reviscolat rezels i ha alentat les pobres esperances dels inconformats i dels ambiciosos.»

Al cap de pocs dies llegiem que la revolució havia esclatat a Veracruz i desseguit es va extendre d'una faisó alarmant als estats de Tamaulipas, Chihuahua, Michoacàn i San Luis Potosí. El factor principal de la crisi a que féiem referència, l'ex-ministre de Finances, Adolfo de la Huerta, era el cap visible de la revolució. El secundaven els generals Sanchez, Villa Real i Raul Madero. La lluita es feia intensa i dura i va haver-hi períodes en que els sublevats tingueren positives confiances d'apoderar-se de la capital. Però la força del President Obregon havia de demostrar-se en la guerra com en la pau. La revolució ha sigut dominada i a hores d'ara pot donar-se per completament extingida.

Obregón cessa en 1.er de desembre d'aquest any i les eleccions presidencials han de celebrar-se uns mesos abans. Obregón enamorat de la tasca realitzada durant el período de la seva presidencia i desitjant consolidar-la, havia escullit per successor seu al general Plutarco Elias Calles. De la Huerta era també candidat a la presidència, i la protecció evident del general Obregón envers el seu contridcant, per força havia d'irritar-lo. Vingueren acusacions recíproques, de la Huerta va dimitir i va confiar a l'esforç revolucionari l'exit que apareixia més que insegur, improbable, en la lluita pacífica dels comicis. S'ha dit que els espanyols perjudicats per les expropiacions de terres apoiaven al capdill revolucionari. També s'ha dit que l'apoiava la companyia petrolera Dohenhy-Sinclair que tanta feina dona als tribunals nortamericans amb l'escandol de les seves concessions. Ni una cosa ni altra han sigut, per ara, suficientment aclarides.

El fet és que de la Huerta per a iniciar la seva revolució va haver de recorrer al breçol de totes les revoltes mexicanes. A Veracruz, entre els *pelaos* bolxevistes, el tòpic de la dictadura del general Obregon va poguer encendre el foc. No es estrany que l'escoltessin uns treballadors del moll que en el decurs de l'any 1923 havien fet divuit vagues consecutives i una població urbana on tots els llogaters estàn associats i ja fa dos anys que no paguen els arrendaments als propitaris. No és pas que de la Huerta hagués fet pública advocació d'aquests procediments, sinó, que, com tots els ambiciosos, va servir-se sense escrúpuls dels elements més propicis. Els bolxevistes mexicans, com els d'altres països, saben fomentar la reacció i apoiar directar o indirectament a llurs pitjors enemics. Diem això perquè, per les referències que tenim, de la Huerta representava la més sólida esperança de *revanche* dels despossèits pel règim socialitzant que des de fa alguns anys impera a Mèxic.

Aquest règim, com el de Russia, s'ha ressentit molt dels tractats concertats amb les potències extrangeres particularment amb els Estats Units. En virtut dels pactes amb aquesta nació la constitució de 1917 no té efectes retroactius i respecta la propietat privada dels estrangers adquirida abans d'aquella data. Les terres pertanyents a nortamericans i que havien sigut repartides entre els indígenes, seràn restituides i indemnitzats els perjudicis suferts, o almenys, pagades en la totalitat del valor que s'estimi per la Comissió arbitral. Aquesta Comissió la integren dos representants de cada govern els quals elegeixen el President, o, en cas de discordia, el nomenarà el Tribunal arbitral de la Haya. Decidirà i fallarà sense apel·lació tots els litirgis derivants de les reformes administratives o perjudicis ocasionats per actes de govern o moviments revolucionaris.

El tractat amb els Estats Units limita l'acció socialitzant a Mèxic, peró representa un gran pas en favor de la pau i l'harmonia entre els dos grans països del Nort d'Amèrica. Sometre voluntariament els actes interns d'un govern i la revisió i sanció d'un organisme de contextura internacional és un avenç remarcable en l'esfera del dret internacional. Si enquadra l'acció socialitzant a certes normes jurídiques tradicionals, per aquest mateix fet estableix la garantia d'aquesta acció i li lleva el perill de la contrarevolució. En la darrera revolta han pogut ja tastar-se els beneficis d'aquest tractat el qual ha sigut sens dupte el motiu de la conducta amistosa del govern americà envers el govern del President Obregon.

Nosaltres no hem de dissimular la nostra simpatia per aquest home que ha sapigut col·locar el seu pais a la vanguardia de la civilització i desitjem que per mitjans constitucionals pugui assegurar la continuitat de la seva obra. Plutarco Elias Calles ha deixat ja el ministeri que ocupava per a dedicar-se a la lliure propaganda de la seva candidatura. Ignorem les seves condicions de governant aixís com no ignorem i estimem en tot el que representa la tasca formidable de Vasconcelos en el ministeri d'Instrucció pública. Fins ara el quadre era complet i no sabem si ho serà en l'avenir.

I convé per la salut de Mèxic-entregat generosament a la gran obra de la socialització—que tingui en el poder un govern recte, clarivident i enèrgic. En aquests períodes els conflictes es multipliquen diariament. En donarà una vaga idea l'acord que va pendre la Confederació General de Treballadors en la convenció celebrada en 18 i 19 de febrer darrer i que diu textualment:

«Los obreros del Ramo de Hilados y Tejidos no admitiràn más rebajas de dias de trabajo a la semana, al menos que los industriales se comprometan a garantizar el pago de los jornales correspondientes a los dias de paro. Si las Empresas no aceptan esta condición que es absoluta, se procederà o la incautación de las fábricas.»

Aquest acord expressa en quin punt de tensió estàn totes les coses a Mèxic i el seny que es necessita per a dur la barca a port apartant-se del perill de la reacció que és, en moltes ocasions, el que inspira tots els excessos.

M. Serra i Moret.

Aquesta fulla és un camp obert, i accepta la col·laboració de tots els homes d'idealitat generosa. Dels articles signats en són responsables llurs autors

Consideracions sobre la idea de capital

II

Són tants els caires que ofereix la idea del capitalisme que gairebé omplena totes les activitats de la dinàmica social.

Es difícil trobar un home dels que la gent en diu entenimentats, que no pateixi de la dèria de fer diners, doncs, si així no fós ja no se'l tindria per home ben entenimentat. Heu's aquí perquè els ases de solemnitat troben sempre una atenuant a la seva crassa ignorància quan tots diem: «I bé, sí, és molt talòs, *però ha sabut fer diners*»... La qual cosa equival a dir: «Admirem a aquest senyor que en fer diners ha conquerit un lloc digne dels més grans respectes». Realment és així, mentre l'home de ciència, tancat al seu laboratori, arrenca amb meravelloses descobertes els secrets de la natura per a ofrenar-los a l'humanitat, l'home de diners s'apodera d'aquest fruit llegat a tots per l'altruisme del avi i en fa una nova modalitat d'esclavatge, convertint la introducció dels avenços mecànics a la vida productiva, en eines de competència per a sotmetre la mà d'obra a la vil condició d'un engranatge més, articulat amb el gran maquinisme de la societat burgesa.

Altrament, l'obra espiritual que plasma el geni creador de l'artista, és escarnida en mercantilitzar-la l'home de diners, que en tot hi fa negoci. D'aquí ve que el senyor Talòs, privilegiat per la seva condició de capitalista, sigui l'home de la situació; ell es diu l'amo, el veritable àrbitre, puix ha tingut l'«habilitat» entenimentada de posseir unes quantes pessetes per a donar-les a canvi d'una obra d'art, d'un teler mecànic, o bé, en el seu afany de fer negoci, a canvi de exauridores hores de treball. I heu's aquí que a les acaballes d'aquestes operacions el nostre home es contempla quedant embadalit i satisfet de la seva obra. És el que ell diu: — «Mercès a la meva munificència ha fet art l'artista, com també el savi ha tingut sort de trobar-me a mi que li he comprat la seva descoberta. Per altra part, l'obrer manual sort en té de que el facin treballar els meus diners»...—Així va rumiant l'home, satisfet de creure's imprescindible, i a l'ensems perquè, a fi de comptes, hi ha fet un bon negociet.

Però nosaltres—que som una mica mal pensats—volem saber el què és això d'un bon negoci i diem: — «Quan el senyor Talòs donava diners, per una obra d'art, per un teler mecànic o bé per força de treball, ens deia que feia un canvi (puix deia que canviava diners per una mercaderia, o bé par força de treball), però seguidament ens diu que ha fet un bon negoci. — Com s'explica això? — Acceptant que tot canvi honest implica igualtat de condicions, entre les coses canviades, no hi hauria manera de fer cap negoci. Si es canviessin 200 pessetes, per una obra d'art el valor intrínsec de la qual (suposant que podés ésser valorat) fós de 200 pessetes, hauríem fet simplement un canvi de valors, sense cap mena de negoci. Igualment subsistirà la noblesa del canvi si s'efectua entre un teler mecànic i un valor idèntic al seu, i si es paguen 15 pessetes per una jornada de treball el valor intrínsec de la qual és també de 15 pessetes continuarà la mateixa simplificació, posant-se de manifest que en aquest ordre d'operacions, cap de les dues parts contractants sofreix alteracions en els seus mitjans econòmics. Però com que no és així, ja que entre les dues parts contractants n'hi ha una que diu que fa negoci, és evident que en les mercaderies que canvien existeix un valor diferencial que afavoreix la que tenint-lo més migrat és enlairada com equivalent d'un valor superior al seu.

Si 10 metres de tela són equivalents a 5 pessetes o inversament, direm que ambdues expressions, moneda i tela, tenen valors idéntics. Per a obtenir un benefici en els productes quan són col·locats l'un enfront de l'altre operant-se el canvi, cal que sorgeixi una transmutació de valors (puix que ja hem dit que valors iguals no alteren el producte) que atribuint a la mercaderia més migrada un valor que no té, la converteixi en un fals equivalent que permeti fer negoci al seu posseïdor. Per a que això passi, és precís que junt amb l'oferta i la demanda es consumi l'acte de compravenda, operacions ambdues necessàries per a tota transmutació de valors; més com sigui que aquestes operacions de compra-venda no són categories abstractes de la ment, sinó representació de relacions de canvi entre les dues classes contractants, cal que ens enditzem en el seu coneixemen per a trobar la fórmula la possessió de la qual fa transmutar els valors afavorint extraordinàriament a una d'aquestes classes, fins a elevar-la a la categoria de posseïdora absoluta de tot el creat.

L'irrupció del capitalisme com a únic director i organitzador de la vida productiva fa que el factor treball quedi relegat a un ordre inferior, sense altra finalitat ni objecte que el produir riquesa per a acumular més capital. I malgrat de posseir el treballador, en la força dels seus braços, un capital latent que es reprodueix per la renovació constant del seu esforç, es veu obligat a entregar-lo a mans del capitalista, per míser estipendi d'un salari irrisòriament inferior al seu valer equivalent.

Quan el productor ofereix la seva força de treball, apareix el capitalista, com a comprador que l'adquireix sempre a més baix preu del que val, tractant-la com una mercaderia qualsevol, i el treballador, malgrat de no percebre com a canvi una valor igual a allò que elabora o crea, n'ha de fer entrega, perquè sap que de no acceptar la desigual transacció, no tindrà la possibilitat de poder renovar la seva força per a oferir-la novament i assegurar-se l'existència. Sols així, entregant quotidianament la seva força de treball, i junt amb ella l'impuls productor del seu pensament, a la voracitat del capitalisme, li és possible assegurar-se aquella supervivència material que tenen els sers més rudimentaris de l'univers.

I bé, d'aquesta relació constant entre capitalista i assalariat, s'alimenta el capital, acreixent-se mitjançant la transmutació de valors abans esmentada, ja que en comprar el capitalista una força el poder creador de la qual és superior al seu cost, es posa en evidència que hi ha una part d'aquesta que no és pagada, fent que passi el seu valor a engroixir el capital, mostrant-se clarament que el seu origen *és el treball no pagat.*

L'especulació en el canvi, fonament de tot el sistema d'explotació capitalista—és a dir, el procediment d'adquirir les coses per menys del valor que realment tenen per a tornar-les a vendre amb l'esperança del guany,—és el que ha fet desapareixer tota equitat en el canvi entre mercaderies o productes, el qual, si aquests fossin valorats per la quantitat de treball que en si contenen, acompliria un fi noble per la vida dels homes. Però així que és alterat aquest fi, tan bon punt es transforma el món dels productes en el món de les mercaderies, donant com a expressió del seu valor el signe de canvi, apareix el capitalista la missió del qual ja no és el canvi de productes d'igual valor per satisfer la vida econòmica dels pobles. Han passat ja a la història els vells motllos del patriarcalisme productor. El naixement de la concentració de la manufactura i de la indústria i després el maquinisme permetent la producció en gran escala, han trencat els antics procediments en la manera de produir, enfocant la nova modalitat vers la universalització del sistema capitalista: concentració del capitalisme i controlització de la producció, fent desaparèixer vertiginosament totes les llibertats del productor independent, fins a transformar-lo en l'obrer assalariat subjecte a la tirania del sou. A aquest estat de coses, on s'enfonzen tots els valors humans, ens ha aconduït el fenòmen creat per l'economia burgesa. Ens cal, doncs, conquerir la llibertat del productor si volem honorar la seva tasca, com a tribut que rendeix l'humanitat als que la fecunden amb l'alenada de la seva pensa i amb l'esforç dels seus muscles.

M. Escorsa

Tota literatura, tota poesia, tota ciencia, que sols es proposi divertir o interessar, és, per aquest mateix fet, frivola i vana, o, per dir-ho més bé, ja no té cap dret a nomenar-se literatura,poesía, ciencia.

ERNEST RENAN

Els irredents

I

El tragecte era llarg i feixuc. Arreu del vagó eren escampats sacs plens de roba i altres utensilis casolans. En els seients dormien beatíficament infants raquitics i malaltiços i en llurs vestits esquinçats revolaven munions de mosques que es robeja en la sutzura.

De quant en quant un tuf pestilent invadia l'atmòsfera tèrbola del baf de vinassa i tabac que de les boques d'aquells homes eixien. Sortosament, de les escletxes dels finestrals entraven a voltes halenades d'oratge que purificaven l'ambient enrarit. Més, la xerradiça agre i insubstancial i l'apilonament de tanta carn tufeganta mortificaven en gran manera el nostre cervell. Mentrestant, el tren seguia devorant terres i més terres amb una dèria vertiginosa.

A punt estavem, mon amic i jo, d'abandonar aquell lloc, quan un petit incident ens va posar en relació amb aquella gent d'exòtica indumentària.

Una nena d'uns cinc o sis anys que totjust s'havia deixondit, es sentia tan marejada, que fins les pelies dels budells va haver que vomitar. Mig atuïda del viatge i decandida de no menjar res nutritiu, va esdevenir tan decaiguda que per moments es moria en braços de la seva mare.

Vàrem apropar-nos-hi i oferint el nostre ajut prenguerem la nena malalta per, després d'airejar-la, nodrir-la amb viandes nostres.

Retornada la tranquilitat als pares i la normalitat a aquell infant, un dels vianants va entrar en conversa, descobrint-nos tot el dolorós pelegrinatge d'un poble que missèrrim i abandonat cerca el pa de cada dia en el treball d'altres pobles...

II

El tren galopava desaforadament per la plana, llençant espesses glopades de fum que enterbolien la transparéncia cenital. Un sotraqueig barroer que ens removia les entranyes repercutia en els dusos bancs de fusta, saccejant la nostra ossamenta. I mentrestant, nosaltres seguiem les tristes descripcions d'aquell home que es veia exiliat a altres terres on el deixessin treballar.

«Tot un poble treballador hem hagut d'abandonar aquells paratges ombrívols i solitaris. Des de sol ixent fins a la posta, la nostra còrpora romania corbada en terra per guanyar un irrisori jornal que, lentament ens matava, per no poguer satisfer les nostres humils necessitats. Més, ara que nosaltres haviem demanat part d'aquelles terres; que voliem emancipar-nos d'aquell jou embrutidor i crudel, ens han enviat una munió de gent armada que ens persegueixen a mort. ¡¡Oh!!...»

I amb aquesta imprecació formidable, eixida del més pregon del seu ésser, acompanyava el gest tràgic de l'home que odia i que només esguarda el moment de satisfer la seva sed de venjança.

El sol s'ajocava. Vesllums d'argent filtraven per les escletxes del finestral amorosint l'estança infectada d'olors putrefactes.

Aparegué el revisor. Ràpit va donar una mirada a aquells rostres lívids i somnolents i va esmunyir-se calladament...

I altra volta, prenguent la paraula com suara, aquell nàufreg del treball tornava a descriure'ns els dolorosos tànguls que vivien.

«Trenta hores que estem engaviats en aquest vagó. Amb els diners únics pel viatge i amb una migrada provisió d'aliments, havem sortit del poble arrossegant les desferres de la nostra existència. I tot perquè altres països ens concedeixin una remuneració, que si bé llinda en una explotació vergonyosa, no és tan migrada com la dels nostres burgesos. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

I altra volta, amb més gravetat que suara, llençava un clam amenaçador que descobria tota la fel que en son pit guardava. Tota l'iracùndia que una raça maleïda ha anat acumulant per les injustícies sofertes es concentrava en el cor bullent d'aquell pària que anunciava profètic el desgavell d'un poble . . .

. . . . . .

«Tingueu fè en l'esdevenidor d'un poble nou, més just, més humà i menys pervers. Si no fos per aquesta esperança, la vida de l'obrer no mereixeria la pena d'ésser viscuda.»

El tren minvava la rapidesa de la marxa. Son panteix de monstre làs s'apaibagava lentament, mentre els frens carrisclejaven agudíssimament.

Haviem arribat a final de tragecte. Descendírem del tren mon company i jo, seguits de tots aquells emigrants. Eren les onze de la nit i calia esperar l'endemà per tornar a empendre la ruta.

Entràrem a la sala d'espera i en acomiadar-nos d'aquella gent l'home amb qui haviem conversat va apropar-se i estrenyent-nos la mà ens va dir:

«—Vosaltres sí, que sou feliços! A ben segur que aquesta nit la passareu en un bon llit! Nosaltres... mireu!»

I allargant el braç va senyalar-nos el sòl d'aquella sala d'espera.

Compungits i concirosos varem eixir d'allí. En pujar a un ómnibus per a que ens conduís a la fonda, vaig notar que mon company s'aixugava dues llàgrimes. Jo... jo no poguí aclucar l'ull en tota la nit. El record viu d'aquell quadre dolorós va ferir tan els meus sentiments que, quan retut, m'entregava al somni, el sol ja extenia la llum arreu, convidant els homes al treball.

Joan Forment

Per a ajudar a JUSTICIA SOCIAL

13.ª llista de quantitats rebudes

Ciutat. — J. F., 5 ptes. — R. R. C., 5 ptes. — S. C., 2 ptes.—M. C., 2 ptes. — J. C., 25 ptes. — U. S. C., 14 ptes. — F. X. C., 25 ptes. — F. B., 10 ptes. — F. C., 6 ptes.

Vilassar. — E. S., 20 ptes.

Sitges. — J. D., 5 ptes.

Vilanova i Geltrú. — Sanabre, 2'50 ptes.

Puigreig.—F. S., 5 ptes.

Girona.—M. P., 1'70 ptes.

Total, 128'20 ptes.

A tots el nostre agraïment.

Pel front únic dels treballadors

Cada hora que passa, s'imposa amb major intensitat en la nostra consciència el deure ineludible d'aquests moments: la constitució del front únic dels treballadors.

La crida que en el nostre article «Companys, llenceu aquestes armes!...» férem damunt les planes de JUSTÍCIA SOCIAL no ha estat encara recullida pels qui tenen el deure de fer-ho, si senten l'imperatiu de la seva responsabilitat històrica,

Infonent-li un ample sentit tolerant i humà, hem d'anar, «tots», al redressament de l'organització obrera, sacrificant per la salut del poble els nostres particulars punts de vista i oblidant els petits interessos de secta o de partit.

Ininterrompudament arriben fins a nosaltres, veus proletàries de vells lluitadors, amargats pel tràgic espectacle de les lluites fratricides que enverinen avui tota l'actuació dels nuclis de combat, encoratjant-nos per a prosseguir la nostra obra de germanor i concòrdia.

Companys! Obrers d'un costat i de l'altre! Obriu els ulls a la claror! És l'hora del suprem armistici. Tingueu un noble gest de superació que pugui redimir-nos a tots!

Els nostres lectors no han d'oblidar que aquest número de JUSTICIA SOCIAL ha estat revisat per la : : censura militar : :

L'ajud a les Mutualitats obreres

Les subvencions de l'Estat

La «Gaceta» del dia 24 del més darrer publicà la relació de les societats classificades com a Mutualistes obreres que presten serveis médico-farmacèutics a llurs associats amb el repartiment que s'ha fet entre elles de les 35.000 ptes. destinades a aquest objecte en el pressupost de l'Estat. Es una distribució molt curiosa.

Figuren en la relació dotze mutualitats domiciliades a Madrid a les quals s'assignen més de 38.000 pessetes.

Entre tot Catalunya i Mallorca només han estat afavorides amb subvenció cinc mutualitats, a les quals corresponen 10.714'28 ptes.

El total de les societats subvencionades és de 96, i entre elles no n'hi ha ni una de Barcelona.

Que estan endarrerits els obrers de Catalunya! Sembla impossible.

Fulletons de JUSTICIA SOCIAL
5 abril 1924

CRÍTICA

El Teatre

Romea.—*«A l'aigual», marina d'Apel·les Mestres.*—L'Apel·les Mestres, l'infatigable poeta de les coses humils, és un expert autor de marines gràcils i vives, plenes de plasticitat. «A l'aigua!». la marina estrenada suara, és una continuació de l'obra d'Apel·les Mestres. Amb un argument senzill, senzillissim, el poeta ens aguanta tot un acte per la gràcia d'un diàleg alat, viu, impregnat de de l'alè marinet.

Rosario Pino, en el Teatre Poliorama.—Entre les companyies espanyoles que actuen a la nostra ciutat, esmentarem la dirigida per l'eminent actriu Rosario Pino, la qual després després d'haver-se acomiadat ja definitivament de l'escena ha tornat a mostrar al públic com són notables encara les seves dots de gest i de dicció, i el seu talent de comprensió artística, per més que ja el cançament dels anys la traeixi, tan sols sigui en la veu adès tan matitzada.

Giovanni Grasso, al Teatre Barcelona.—Aquest notable actor sicilià que tants admiradors deixà en la seva passada actuació a Barcelona, llavors que vingué amb Mimí Aguila Ferrau, s'ha presentat novament al nostre públic al front d'una companyia mediocre en mig de la qual resalta més encara la seva personal valúa.

Entre les obres representades esmentarem «La filia di Jorio» del príncep D'Annunzio, «Morte Civile», «Malia», «L'Aria del continento», «Vidi Pagliaccio», «Tesoro d'Isacco», «Notte senz alba», i «Feudalismo» la versió de «Terra Baixa», al marge de la qual ens cal fer qualque anotació necessària. En primer lloc—deixant de banda la nostra adversió absoluta per les adaptacions, les quals tenen la virtut de destruir l'ambient, tan important per nosaltres com l'acció, car és precisament ço que dóna la personalitat a l'obra—direm que l'adaptació del drama guimeranià deguda a Angelo Montagna demostra una incomprensió lamentable de la nostra terra. Estem en un pais on . . . . . .

. . . . . potser una mica més, però al cap d'avall si fa no fa com arreu del món. Però a la nostra montanya ni a la nostra terra baixa, els amos no peguen materialment garrotades seques als seus mossos, ni aquests s'avindrien a rebre-les! Tampoc tenim costum els catalans de tocar guitarres i panderetes per un tres i no res. . . . . .

. . . . . .

A pesar, doncs, de l'engunia que ens feia aquell hereu Sebastià esdevingut una mena de domador de feres, i aquells pagesos amb gorro frigil, és de llear la creació magnífica que el senyor Grasso sab fer del Manelic, encarnant-lo amb un realisme esfereidor que no traspassa mai però els límits de ço artistic.

En general, s'han distingit també força en la majoria de les obres—ultrr el senyor Grasso—la senyora Verginia Ballertrieri, i el senyor C. Trovato.

Sis conferencies diverses de Jacinto Benavente, al teatre Goya, amb l'assistencia de tota l'aristocràcia.—Després de molta propaganda a base de cartells redactats com l'encapçalament d'aquesta nota, ha donat unes ben poc concorregudes disertacions sobre teatre el célebre literat. Nosaltres, poc entusiastes d'una part de la producció de Benavente, si bé respectuosos amb l'altra—deixant d'escatirne l'originalitat—alcem la veu de la nostra protesta per la grolleria amb que, sinó com a literat, almenys com a hoste ha sigut tractat per part de la prempa barcelonina. Periòdics tan equànimement grisos com «Las Noticias» o tan europeitzants com «La Publicitat» han escupit a la cara de l'autor de «Los intereses creados». No és que siguem nosaltres qui abonem la literatura, ni les idees polítiques, ni la vida privada del conferenciant, ni l'avinentesa d'haver vingut a Barcelona. Marius Aguilar, el brillant periodista, ha escrit en un Eco de «El Día Gráfico», del dia 23 de març, les més escaientes paraules sobre aquesta qüestió, que ha donat força més a parlar que les mateixes ridícules conferències, buides i aburrides, del senyor Benavente.

EDIP

El Cinema

Roseta, la cantant del carrer, *per Mary Pickfort.*—La gràcil i viva nineta Mary Pickfort ens ha presentat un cop més els seus encisos d'artista subtil i sentimental que posseixen la rara qualitat del mestratge dins el seu gènere. «Roseta, la cantant del carrer», film esplèndidament ben presentat i ben dirigit, és una obra sentimental i picaresca molt suggestiva, potser la millor pel·lícula de Mary Pickfort.

Els enemics de la dona.—La novel·la de Vicente Blasco Ibáñez, l'escriptor de moda a tot el món segons la premsa gràfica espanyola, a desgrat de la seva veritable mitjania, ha estat filmada per una casa americana, naturalment. Com a pel·lícula, «Els enemic de la dona» és més que discreta. Està sumptuosament presentada, interpretada per dos bons artistes com són Lionel Barrymore i Alma Rubens, i l'argument de l'obra es fa simpàtic. Ara, té un defecte capital: la presentació s'ho menja tot.

Altres noticies.—Al Teatre Talia, l'antic music-hall «L'As», hi actua una bona companyia de conjunt dirigida pels artistes Melià i Cebrian, que és magnificament ben acollida pel públic. En parlarem com es mereix.

LUMIERE

Les veus amigues

El Partit Socialista Espanyol, la Unió Socialista de Catalunya i LA JUSTICIA SOCIAL

I

En la meva qualitat d'afiliat al Partit Socialista Obrer Espanyol em veig impulsat a emetre lliurement la meva opinió respecte a l'actuació de la «Unió Socialista de Catalunya» i la que deuria ésser i representar el seu organ en la premsa, JUSTICIA SOCIAL. Es més. Com a socialista i català, les meves passions s'arboren i s'exalta el meu esperit a l'unison d'un corrent de germanor en nostra terra, pel redemptor ideal del Socialisme.

La «Unió Socialista» donà a conèixer la seva concepció ideològica i expressà els seus sentiments d'amor i defensa pel poble català en nom del qual saludà al «Comité Nacional» de nostre Partit i el de la Internacional Socialista, com a reconeixement de convivència, en la seva memorable Assemblea Constituient del 8 de juliol de 1923. Als quatre mesos de la seva constitució produeix a Catalunya la sensació gallarda i inestimable, pròpia d'un partit ben constituit i d'arrelament en la opinió, de publicar en la premsa el seu paladí, amb el suggestiu nom de JUSTICIA SOCIAL, setmanari socialista.

Per a molts socialistes espanyols i especialment pels residents a Catalunya es rebé amb amargor i amb profunda dolor l'aparició de la nova entitat, la «Unió», i el seu organ en la premsa, creient que es tractava d'un nou sector divisionista i nacionalista, disposat a aprofundir més encara els confusionismes suicides, propis d'un poble ineducat, subjecte i sotsmés sens protesta a totes les fluctuacions . . . . . .

Per a altres la honradesa i solvència, d'anys ha conegudes amb la brillant actuació socialista dels membres inspiradors de la «Unió», feien vibrar en les nostres venes l'impuls de la pròpia sang de germans, aixoplugats en el mateix emblema socialista, precedits pel seu noble afany d'integrar el nostre poble a les modernes normes progressives, endegant amb plena responsabilitat els seus moviments reivindicadors, que deuen ésser de llibertat, econòmica i humana, acabant d'una vegada amb . . . . . ., els desacerts, mercantilismes, coaccions i violències que dins els mateixos Sindicats obrers s'ha exercit i amb l'apatia i indiferència per l'acció cooperatista. Desterrar, en una paraula, falsos convencionalismes i erigir-se dignament, donant la cara i el cor, a la consciència ciutadana del poble català. Heu's-aquí tot un ideari que ens mereix tota classe de respectes a l'ensems que ens atrau i suggestiona.

Amb la mentada actitud espectant que tots aquells que militem en el Partit Socialista Obrer Espanyol, s'ha anat desenrotllant la «Unió» i profusament a anat esfrondrant allò que era dolent i corcat, infonent saba fecunda, i costums de concòrdia i moralitat des del portaveu JUSTICIA SOCIAL, està clar, dins la mesura obligada per un règim de prèvia censura militar.

Ha calgut que transcorreguessin vuit mesos de vida modesta, imposada per les circumstàncies, per a que s'esfumessin totes les sospites i recels que, gratuitament, havien nascut al voltant de la «Unió». Aquesta, amb la lluminosa roentor dels ideals socialistes evapora el verí que emmetzina el bon sentit i il·lumina el camí que el proletariat deu seguir per a millorar avui la seva condició, i per a completar demà la seva emancipació.

Davant la realitat dels fets, que tenen més força i estima que les paraules, la meva sincera impressió és, que ens anem considerant cada jorn més agermanats els socialistes espanyols i els de la «Unió Socialista de Catalunya», augurant-se per a ben aviat una probable fusió de tots, a la qual es podria arribar molt bé mitjançant una revisió dels punts d'albir que ens separen i l'adopció d'acords d'immediata realització o com a aspiració especial que les necessitats del poble català aconsellen portar per lema. Tenint en compte que la nostra aspiració suprema i comú és el triomf del Socialisme científic i revolucionari, estimo accessori, i per tant subjecte a estudi i meditació, la determinació dels camins que més ràpidament puguin conduir-nos a conseguir els nostres anhels. Crec que l'actitud de prudència i vacil·lació, però respectuosa, en que els socialistes espanyols (Secció catalana)—i m'escau trobar-me entre ells—, hem adoptat al crear-se la «Unió Socialista de Catalunya» ha estat conscient, franca i lleial. Hem cregut amb això mantenir intacta la moralitat de nostre partit, hem vacil·lat per no donar un pas en fals, per a evitar que es marcís la puresa del nostre entranyable ideal socialista, i hem recapacilat, en fi, devant la por d'ésser víctimes d'uns mirallets oportunistes que sota un títol atraient i enlluernador ens portessin vers un nacionalisme arcaic i guerrer, o a la constitució d'un altre d'aquesta d'esquerra, indefinits, que serveixen per a entretenir la consciència ciutadana, fer un xic de soroll i enlairar uns quants homes, sense resoldre res, com malhauradament fins ara ha succeit—que quan hi ha hagut necessitat de mostrar el seu braó, els líders han fugit sigil·losament i cobarda, deixant el poble indefens a mercè de la reacció.

Tenia el deure la «Unió» de provar la seva fé socialista, el seu amor i desinterés per la causa obrera, el seu altruisme per la educació ciutadana. Aquí estan els números de JUSTICIA SOCIAL que responen afirmativament! La seva lloable i gallarda conducta s'ha fet acreedora de tot aplaudiment i a l'estímul de tota consideració. Els socialistes espanyols no estem en ella, però ens uneixen els principis fonamentals i per la seva raó li declarem la nostra simpatia i solidaritat. Superada amb éxit la prova, crec que el dubte s'ha de transformar ja en cordial companyonia. Uns i altres devem correspondre'ns, sinó com a afiliats a un mateix partit, com a simpatitzants, per invocar tots un mateix ideal: el Socialisme. Crec que aquesta opinió la compartim tots o la majoria dels socialistes espanyols i igualment és de suposar que es pronunciin per ella tots aquells que militen en la «Unió Socialista de Catalunya».

Esguardant les coses des del punt de vista que jo les concebeixo i vesllumant futurs aconteixements, ens interessa a tots ajudar amb els mitjans econòmics de que disposem, les publicacions de la nostra premsa. Com a organ central del Partit «El Socialista», i com a organ de Catalunya, JUSTICIA SOCIAL. Qualsevol manifestació d'indiferència per a l'adquisició d'aquestes indispensables fulles informatives i d'ensenyament, em sembla un contrasentit, o tal vegada, una manca de penetració del valor moral i material que té pels ideals la difusió de la propaganda constant dels líders socialistes.

Actualment, davant l'inquietud de tots els Estats de l'Antic i Nou Món, on s'agiten i es desfan els règims decrèpits, insensibles a les necessitats modernes, no es capeix pugui haver-hi un sol socialista o simpatitzant alfabet que no adquireixi la prempsa del seu partit. Avui no té cap valor anomenar-se socialista i restar passiu i indiferent devant les lluites socials que tendeixen a l'abolició d'odiosos privilegis. El veritable i conscient socialista ha d'ésser constant, actiu i estudiós per a capacitar-se de la missió que el pervindre li assenyala. La fé ha de precedir i reflexar-se en tots els seus actes, tant en la familia com en les organitzacions político-socials i culturals.

Joan Durán

L'Estat rus, segons Lenin

I

En un follet que Lenin publicà en 1919, editat pel Soviet de Petrograd, avui Leningrad, amb el títol de «El problema essencial de la nostra època.—L'infantilisme d'esquerra i l'esperit petit burgès» exposa la primera etapa de la revolució russa, la tasca de transformació de la qual que no anà tan enllà com molts d'aquí creuen, sinó que era o és un pas per anar més endavant, una fasse intermitja o preparatoria, única actualment possible. Traiem les dades de la obra de N. Lenin «El capitalismo de Estado y el impuesto en especie», trad. espanyola de Juan Andrade—Biblioteca Nueva. Madrid.

Escriu Ilitch Uljanov, «No hi ha ningú encara, em sembla, que negui el caràcter transitori de l'estat econòmic actual de Russia.

No es troba un sol comunista capaç de negar que l'expressió «República Socialista dels Soviets» reflexa la voluntat del poder dels Soviets de realitzar aquesta transició cap al socialisme, però al mateix temps ningú pretén qualificar de *«Socialista»* el règim econòmic actual».

Els russos van *cap al socialisme;* encara no hi són. No jutgem aquí el camí que han seguit.

Lenin vol anar vers el capitalisme de l'Estat. «El capitalisme de l'Estat constituiria un progrès amb relació a l'estat de coses de la nostra República soviètica. Si, per exemple, tinguessim establert aquí en sis mesos el capitalisme d'Estat, seria un èxit enorme i la millor garantia de que amb un any tindriem a Russia el socialisme consolidat definitivament i invenciblement.»

«M'imagino la noble indignació=segueix Lenin—amb que alguns es taparàn la cara davant d'aquestes paraules.... ¿Com? En la República dels Soviets, el capitalisme d'Estat seria un progrès? No és això veritablement traicionar el socialisme? Això es precisament el que és necessari d'examinar amb més detall» Citarem, abans de tot, un exemple concret de capitalisme d'Estat. Ningú ho ignora, aquest exemple és Alemanya. Aquest país ens presenta la última paraula de la gran tècnica i de la organització capitalista modernes, *però baix la dominació de l'imperialisme junker i burgés.* Suprimiu les paraules subrallades, poseu en lloc de l'Estat militarista, aristocràtic, burgès i imperialista, també un Estat, però d'altra caràcter social, d'altra contingut de classes, l'Estat sovietista, es a dir, un Estat proletari, i tindreu el conjunt de condicions que suposa el socialisme.»

«El socialisme es inconcebible sense la tècnica del gran capitalisme, basada en la última paraula de la ciencia contemporànea, sense una organització governamental perfectament regular, subordinant les desenes de milions d'habitants a l'estricta observació d'una norma única de producció i repartiment. Es allò que nosaltres, els marxistes hem afirmat sempre, i es inútil perdre ni tan sols dos segons, discutint amb gent que no han comprès aquesta veritat (com els anarquistes i una bona meitat dels socialistes revolucionaris d'esquerra).

«El socialisme és igualment inconcebible si el proletariat no té el poder de l'Estat. La Història ha donat naixement en 1918 a dos parts distintes de socialisme... Alemanya i Rússia en 1918 són l'encarnació evident, una, de les condicions materials econòmiques i socials; l'altra, de les condicions polítiques del socialisme.»

«La victòria de la revolució proletària a Alemanya, trencaria al primer cop la clofolla imperialista i realitzaria la victòria del socialisme universal.»

«Si la revolució alemanya tarda a esclatar haurem de seguir l'escola del capitalisme d'Estat dels alemanys...»

«Si hi ha entre els anarquistes o socialistes revolucionaris d'esquerra algú capaç de pensar que no som nosaltres els revolucionaris els que devem seguir l'escola de l'imperialisme alemany, cal dir llavors: desgraciada la revolució que prengués seriosament a una tal gent...»

«L'element que domina avui a Rússia és el capitalisme del petit burgès. D'aquest capitalisme una sola i única ruta condueix cap al gran capitalisme d'Estat i cap al socialisme. Aquesta ruta passa per una sola estació intermitja que es diu «Estadística i control nacional de la producció i del repartiment.»

«La petita burgesia resisteix a tota interveneció, registre o control governamental, vingui de l'Estat capitalista o de l'Estat socialista... L'especulador, el traficant del petit comerç, el defraudador de monopolis: heu's aquí el nostre principal enemic interior, l'adversari del Poder dels Soviets... L'aparència del capitalisme d'Estat (monopoli de grans, control sobre els patrons privats, cooperatives burgeses) està destroçada, ja sobre un punt, ja sobre un altre, pels especuladors, i el principal objecte d'especulació és el blat dels pagesos...

«Si fa vint-i-cinc anys que als petits burgesos francesos, els millors i més sincers revolucionaris, se'ls podia disculpar el que esperessin triomfar de l'especulació guillotinant alguns individuus *escullits*, o bé fulminant declaracions, avui aquest procediment francès d'alguns dels nostres socialistes d'esquerra revolucionaris, desperta sols el disgust o el menyspreu dels revolucionaris conscients.»

Aquesta experiència viva del poble rus deu alliçonar-nos a tots i fer-nos pensar.

C. Rofes

CRONIQUES XILENES

Dues plagues que el socialisme ha de combatre

L'alcoholisme i la prostitució

Dues plagues que planen damunt tota l'humanitat, especialment damunt dels estaments humils, són l'alcoholisme i la prostitució, vicis esgarrifosos que agoten l'home, fent-lo esdevenir bèstia, fent-li perdre salut i voluntat i trasmetent als fills una naturalesa emmetzinada que acaba en tuberculosi, bogeria o epilèpsia.

L'alcohòlic i el degenerat són el corc de la raça i, indirectament, la causa dels molts mals que el poble pateix, car l'embrutiment el fa instrument dòcil a les mans del patró o cacic al qual serveix.

El socialisme ha de lluitar amb aquestes plagues, tal com ho fa per millorar la condició dels treballadors i assolir una plena justicia social i humana.

Per això, a Xile i a l'Argentina—a causa potser de que hi buidin cada dia barcades d'emigrants de l'Europa—on l'alcoholisme i la morfina junts amb la prostitució fan estralls, veiem els socialistes treballant incessantment per a arrencar el poble del burdell, de la taberna i del cabaret, va formant societats de temperança, esportives i d'esbargiment, per l'obrer i la familia, predicant a les places públiques i vigilant que els patrons que tenen «pulperia»—una mena de cooperativa on proveeix als treballadors de les fàbriques, mines, salnitreres, etc.—no venguin més vi que el que cal pel consum i que no trafiquin amb dones, com alguns havien fet.

Recordem una tarda, a la plaça de la Victòria—la més formosa de Valparaíso—a la hora del passeig de la «creme», que una colla d'obrers escoltava a un d'ells, dret dalt d'un banc, com protestava en nom dels socialistes xilencs que tres carreters haguessin estat acomiadats pel patró a causa d'haver-se negat a visitar una taberna que, amagada amb el nom de casa de menjars i pensió, ell tenia. I aquell socialista deia que un cop adins, després de fer-los beure a desdir, sortí una alcabota convidant-los a «bailar con unas niñas», i en un altre lloc hi funcionava una timba de joc on anaven a parar els pocs quartos que restaven a les butxaques dels obrers.

I el gest digué de tres carreters, pares de familia, negant-se a ésser menats al catau d'infàmia i de vici, els feu perdre el treball. I fou debades que els companys fessin quatre dies de vaga i denunciessin els fets. Ni se'ls tornà a admetre ni es clausurà el «negoci»; l'opinió, pero, ja sabia a que atendre's.

Així, havem de fer els socialistes de Catalunya: vetllar pel treballador, arrencar-lo dels llocs del vici. Car els efectes de l'alcoholisme i de la prostitució, armes que els opressors manegen en contra del poble, tornen pàries miserables, eunucs de l'esperit, als homes forts i cultes que poden ésser la salvació del proletariat.

Carlota Goteres.

Valparaiso (Xile).

Coses del futur

La Revolució Social

De pocs anys a aquesta part la Humanitat ha caminat bon troç pel camí de la seva emancipació moral, tant, que avui dia es pot dir ja que entre les col·lectivitats humanes s'ha arribat a un grau màxim de coordinació i perfecció idealista, la qual cosa és un dels factors més important per a la realització de les grans coses.

I és que avui dia no són ja les minces aspiracions dels partits i credos polítics, els odis de raça i les velles creences abstractes per les que els homes durant segles i regles s'han barallat el mateix que feres allò que fa furgar els cervells, no! Allò que mou els homes, que agita les col·lectivitats humanes, és més gran, és més sublim, són les idees nobles, els Ideals d'Emancipació, de Llibertat: és la Revolució Social.

En tots els grans moviments revolucionaris l'immensa majoria de les gents no més hi veu allò que podriem dir-ne efectes teatrals, la lluita dels primers dies, les barricades, etcètera; però això aviat s'acaba perquè la sang també s'estronca; i és que sols després de l'enderrocament del vell règim, és quan comença la veritable obra de la Revolució.

Veus-aquí, per manca de consciència del poble, el que ha passat en tots els grans moviments revolucionaris:

Derrotat el vell règim els soldats es passen als sublevats, els esbirros de l'ordre s'amaguen sota terra i els autócrates agafen les maletes i se'n van a l'estranger.

Llavors els assenyalats per a instaurar el nou règim corren als Ministeris a ocupar els sitials abandonats, es posen una cassaca plena de galons, ... i s'assagen devant del mirall de donar ordres amb aires greus i magistrals per a imposar-se als vells companys de taller o de fàbrica.

Els nous dictadors es reuneixen en comitès o parlaments revolucionaris i allí s'hi troben gents de dèu o vint escoles diferentes que corresponen a tantes altres maneres de compendre l'extensió dels deures amb la Revolució; tots són republicans, radicals, moderats, socialistes, que, forçosament reunits, en comptes de fer obra revolucionària perden miserablement el temps discutint Idees diametralment oposades.

I, mentrestant, el poble sufreix. Es paralitza el treball, s'anul·la el comerç i com que la emissió del paper moneda del nou govern no és acceptat pel camperols, escassegen els queviures i comença la misèria i la fam; comença el caos. Més, amb aquesta abnegació que li és habitual i que en moments de prova, com en 1848 i 1871, es converteix en sublim heroisme, el poble sofreix i espera i té paciència.

Llavors el reaccianari murmura a l'orella de l'obrer: «Va bé la teva obra, mai haviem vist tanta misèria», fins que ve un dia que diu descaradament: «Vaja, prou, s'han acabat les contemplacions, o us rendiu o us ametrallem». L'obrer, desanimat per la desmoralització dels que pretengueren redimir-lo, s'abandona i allavors la reacció burgesa es mostra altiva realitzant el consabut cop d'estat, es degolla a milers d'homes, s'omplenen les presons i altra volta els . . . . . continuen les seves orgies d'explotació i disbauxa.

Una volta extingida la lluita per a enderrocar el vell règim, que és el preludi de la Revolució, les multitudes no han sabut fer consolidar la seva obra, no han sabut anar endavant i heu's-aquí el fracàs.

La Revolució francesa fou la conquesta dels drets de l'home, la Revolució social serà la consagració de la llibertat econòmica. L'esquema d'aquesta obra, els albors de la qual es vesllumen, són: els sindicats de resistència, el control obrer, i en resum, organització del treball basada en els principis del comunisme col·lectivista.

* * *

Moltes vegades hem vist en els grans rotatius com els estadistes burgesos tractant de les possibilitats de l'adveniment de la Revolució social afirmen amb ignoscenta candorositat que: «En tal cas, degut a l'imbecilitat de les multituds la Humanitat degeneraria cap als temps dels bàrbars.»

Això, segles enrera, potser hauria estat veritat, però avui no; són faules això de que les multituds no són aptes per a regir els seus propis destins. Aneu a un captiu i preguntеu-li el què és la llibertat i no necessitarà pas teories ni filosofemes per a respondre-us.

Quan això succeeixi—i no parlem de demà ni de demà passat—veuran els tècnics i els estadistes burgesos com els obrers no són tan imbècils com sembla. Veuran com no es paralitzarà el treball ni sobrevindrà el tant predit cataclisme. S'erraran de mig a mig els qui creuen aquest absurde, car, justament en els primers dies dels governs revolucionaris és quan es porten a cap les majors audàcies del poble.

Dotats com estàn els obrers de l'esperit de iniciativa quan posseeixin la necessària consciència per a l'acompliment de la seva missió, aportaràn en la organització de la vida de la futura Humanitat tots aquells estudis i iniciatives que els suggereixi la seva pensa, i en comptes d'estancar-se en el rutinarisme i mantenir una desequitat social criminal com avui en dia, s'expandiràn per tots els camins de l'èxit fins a arribar a la realització d'una Societat Ideal, en que els homes no es baràn com a feres, en que no hi hauràn castes ni privilegis ni explotats ni explotadors, en que s'haurà acabat per sempre més l'ociositat i la vagància perquè tots els homes estaran subgectes, per un imperatiu de consciència, al mateix medi de vida i es dedicaran al treball, laborant així eternament per a acostar-se poc a poc a l'assoliment del major benestar de la raça humana dignificada.

Salvador Majó.

Les nostres crèniques estrangeres

Per a correspondre a l'interés dels nostres lectors i prosseguint la nostra tasca de millorament de JUSTICIA SOCIAL, anirem ampliant cada dia el cercle dels nostres corresponsals arreu del món.

Un mes fa, el nostre amic Comorera inaugurava brillantment la rúbrica «Cròniques Argentines», i en el número d'avui comença les seves «Cròniques Xilenes» la distingida escriptora socialista na Carlota Goteras, de la qual tindrem assídua col·laboració.

Des del número pròxim inaugurarem la rúbrica «Cròniques de França», de la qual ha volgut encarregar-se el conegut assagista i poeta francès Albert Schneeberger, cordial estudiós de les coses de Catalunya i benemèrit traductor dels nostres poetes.

Per noves rebudes del nostre company René Lyr, podem anunciar als nostres lectors que, gairebé restablert de la seva malaltia, espera poder prosseguir ben aviat les seves lletres de Brussel·les; començades en el nostre número primer.

Cada jorn amb major força, doncs, podrem repetir que

JUSTICIA SOCIAL és la Revista del poble

Carnet d'un heterodoxe

El que ni voldriem sospitar.

Deia el terrible i gai malèvol — «Només hi ha una profunda voluptat veritable: la joia intensa, frenètica, que acorda la dolor d' altri, sempre deixa nostre bell egoisme satisfet.»

No?—Ah! Menchsliche, Allzumenchslichel

Però, només per això sol la vida seria imponderablement explèndida, bellíssim escenari dels nostres egoistes fets heroics.

BRAND.

Pel número pròxim

Educació i Socialisme
Per S. Sarrà Serravinyals

Burgesia i Socialisme
per A. Schneeberger

La utilitat de l'Art
per Ramon Pla i Coral

La crítica i l'artista
per J. Llorens i Artigas

La crisi industrial
per Joan Codina

L'higiene en els adreguers i en les Cooperatives
per R. R. i C.

i articles i treballs de Gabriel Alomar, Cristófor de Domènec, Serra i Moret, Campalans i altres.

Als suscriptors de fora

El manteniment d'un periòdic com el nostre comporta un sacrifici constant. L'anormalitat actual fa més dura encara la vida de JUSTICIA SOCIAL.

Preguem a tots, vivament, vulguin ajudar a l'èxit de la nostra obra remesant-nos l'import de les suscripcions que s'ens deuen.

Treballador!

Sigues digne de la teva condició humana!

Com a home, t'has de sentir ciutadà i laborar amb el socialisme per l'adveniment d'una societat millor.

Com a productor, t'has d'aplegar dins les organitzacions obreres, i treballar pel millorament immediat dels teus germans.

Als nostres corresponsals

Fem present als nostres corresponsals que les liquidacions deuen practicar-les cada fi de mes. Als negligents que no ho efectuin els giarem, carregant-los una pesseta per les despeses.

No admetem retorns de paper. Per això facturem els exemplars a 10 cts.

Què fas pel millorament de la nostra societat? Com contribueixes al manteniment de la premsa socialista i obrerista?

L'actuació de la "Unio Socialista de Catalunya"

La Conferència d'En MANUEL SERRA i MORET

La conferència que sobre el tema «El Socialisme contemporani a Europa» desenrotllà el dissabte passat a l'«Ateneo Socialista» el nostre company En Manuel Serra i Moret, assolí una desacostumada trascendència.

Pocs homes coneixem de tan vigorosa fortitut espiritual com el nostre amic, capaços de mostrar al poble amb tan austera puresa la intimitat del seu pensament, i de comunicar els seus judicis—plaents o amargs pel auditori—amb tan honest despreci a la gloriola de l'aplaudiment i als fàcils èxits de l'oportunisme.

Avesats com estem a rebre l'afalag dels falços liders que—moguts solament per un afany de popularitat i encimbellament—parlen a les nostres passions més que a la nostra reflexió, car no cerquen el nostre alliçonament sinó que pidolen l'adhesió nostra a canvi d'amoixar el sentimentalisme de les masses, el tò inusitat d'en Serra i Moret, ens sobta i ens desconcerta de primer antuvi. Però ens fa pensar.....

I és que en Serra i Moret és del tremp dels veritables conductors de pobles. Esguarda com una cosa efímera la fragilitat de l'instant que passa i abraça totes les coses amb humaníssima visió franciscana, però «sub especiem eternitatis.

I així, du les seves paraules del cor als llabis, conscient de la responsabilitat del seu mestratge i del deure de fidelitat amb el propi pensament.

I quan s'ha esmortuit l'adoloriment que el foc de la seva lògica contundentment colpidora ha produit en les nostres entranyes afectives i els ulls, encegats de moment per la brutal claror massa forta, recobren la serenor i la força per a esguardar cara a cara la realitat—trista o amable—tal com sigui, ens trobem, potser a desgrat nostre, que les seves idees en han guanyat el cor.

La manca d'espai ens priva de poder inserir en aquest número les notes recullides en la profunda i molçuda peroració d'en Serra i Moret. Direm, només, que en la sala d'actes de l'«Ateneo Socialista», plena de gom a gom, s'hi aplegaren dissabte passat les figures més prestigioses de l'obrerisme barceloní.

* * *

Les Conferències del Dr. F. Muntanyá i d'en Josep Ricart i Sala

Fins la pròxima edició de JUSTICIA SOCIAL no podem comentar les interessants conferències que els nostres companys Dr. Muntanya i Josep Ricart i Sala dongueren dissabte darrer a la Casa del Poble de Sitges i al Centre la «Unió d'Esquerres» d'Hospitalet, respectivament.

Abdós actes es vegeren molt concorreguts, assolint una excel·lent acollida les disertacions dels nostres amics.

Novesidocuments

ANGLATERRA—**El nou pressupost.**

El pressupost que presenta el company Snowdeu, ministre de Finances, ofereix una reducció en les despeses de 35.338.145 lliures esterlines, iguals a 1.306.685.722.42 pessetes. Aquesta reducció s'accentua particularment en despeses de l'exèrcit i de l'armada i altres coses supèrflues. En canvi s'augmenten les consignacions per a ciències, art i educació popular en sumes considerables. Per exemple, al British Museum, se li senyalen 301.793 lliures esterlines, en lloc de 291.816; per a la National Gallery, 31.497, en lloc de 31.027; per a la National Portrait Gallery, 7.823, en comptes de 7.649; per al Wallace Collection, 11.743, en lloc de 11.132; per a investigacions científiques, 201.450, en lloc de 188.721; per a investigacions industrials, 328.281, en lloc de 277.343, i per a universitats i col·legis superiors, 1.272.970, en comptes de 1.199.200 lliures esterlines.

Per cert que en la sessió del Parlament del dia 14, en discutir-se la rebaixa del pressupost de guerra, el govern socialista va sofrir accidentalment una derrota en proposar el perllongament de la sessió. 234 diputats votaren en contra i 207 a favor. Els conservadors cridaren «dimissió», però Mac Donald va declarar que aquesta votació no afectava essencialment la marxa general de la política, i que no hi havia dimissió per ara.

GRECIA.—**Canvi de govern.**

El dia 7 de març el regent de Grècia va rebre una delegació militar la qual va demanar la immediata destitució de la monarquia. En vista del curs de violència que prenien els esdeveniments i per a evitar una nova dictadura militar, el ministeri Kafandaris, successor i representant de Venizelos, va dimitir el dia 9.

Papanastasius, líder republicà, ha format govern amb els homes següents: General Condilis, ministre de la Guerra; Capità de navili Hadjikiriakos, de Marina; Aravantinos, de l'Interior; Bakalbessi, d'Agricultura; Isaias, de Comunicacions; Pazis, de Previsió social i Economia nacional; Stamulis, de Justícia; Limberopulos, d'Instrucció pública, i el propi Papanastasius, Afers estrangers. Aquest govern es presentà a l'Assemblea el dia 20 de març.

Papanastasius és diputat per Arcàdia. Fou socialista primer, i liberal després, formant part del gabinet presidit per Venizelos des de 1917 a 1920. Més tard abandonà a Venizelos, ajuntant-se amb la fracció militar que propugna per l'establiment de la República. No té majoria al Parlament, però és probable que els lliberals l'apoin per tal d'evitar dictadures militars.

Venizelos ha abandonat Grècia i retorna a França convençut de l'ineficàcia del seu esforç. Ha declarat que es retira de la política per temps indefinit.

Proclamació de la República.

El dia 24 de març, l'Assemblea nacional, per unanimitat i amb gran entusiasme, va fer la proclamació de la República declarant la caducitat de la dinastia dels Gluesksburg i la confiscació de llurs bens.

Encara que el dia 15 d'abril ha de celebrar-se el plebiscit popular, és de preveure que la República serà confirmada pel poble. Entre tant continuarà exercint la regència l'almirall Conduriotis, però, ja na en nom del rei deposat, sinó en nom de la sobirania del poble.

El govern de Papanastasius ha fet treball per a reconciliar tots els sectors de la política grega. Acordada una amnistia general, el coronel Metaxas, capdill de la darrera revolució, ha retornat a Grècia, havent-se iniciat un corrent d'armonia entre tots els partits, inclòs una gran part dels elements realistes.

Es preparen grans festes populars per a celebrar la proclamació de la República.

HONDURAS.—**Mort d'un dictador.**

El president López Gutiérrez que després de les eleccions presidencials d'octubre, contra ço que disposa la constitució d'Honduras, havia perllongat el seu mandat, ha sigut mort pels revolucionaris. López Gutiérrez, que no podia ésser reelegit, volia que es votés a un amic seu per a la Presidència, a fi d'assegurar-se l'elecció en 1928. El seu candidat era el senyor Bonilla, en contra del qual varen lluitar el general Carias, conservador, i el lliberal Joan Angel Arias, sense que cap dels tres obtingués en el Parlament la suficient majoria. Aleshores, el dictador López Gutiérrez, contra tot dret, va decidir que continuaria en la Presidència fins que fós elegit el seu successor.

El general Carias i el sus partidaris varen sublevar-se contra aquesta mesura dictatorial, i dies passats el general Serrano Cabral va derrotar les tropes de López Gutiérrez, apoderant-se de la Presidència de la República. El dictador aconseguí fugir, però capturat més tard pels revolucionaris, ha sigut afusellat malgrat les gestions dels nordamericans els quals han desembarcat tropes amb el fi de salvar les vides i hisendes dels estrangers.

TURQUIA.—**El Califat i el Govern.**

El Califa deposat, Abdul Mejid, ha fixat la seva residència a Suïssa on ha declarat que ell continuarà exercint les funcions pròpies de la seva dignitat de cap espiritual de la fè musulmana. Per altra part els musulmans no estan pas conformes amb que el rei d'Hedjaz, Husseim, es proclami Califa, en tant que França i Itàlia volen fer surar llurs candidats. França preté que sigui nomenat Califa el Soldà del Marroc, Mulei Yusef. Sembla que es convocarà un Congrés de l'Islam per a resoldre en definitiva qui ha d'ésser el futur Califa i el lloc de la seva residència.

Com sigui que l'Assemblea d'Angora va rebutjar la proposició del Govern demanant que no s'apliqués la extradició a la familia imperial, el gabinet Ismel Patxà va presentar la dimissió havent-li sigut confiada novament la constitució de govern, el qual queda format amb els mateixos homes llevat de les carteres de Justicia i d'Instrucció pública afectades per les refatmos recentment acordades. Ismet Patxà ocupa la Presidència i el ministeri d'Afers estrangers.

El vot femení.

Segons l'article 10 de la nova Constitució que discuteix la Gran Assemblea d'Angora, tots els turcs majors de 18 anys tenen dret al sufragi. Segons l'article 11, s'han d'haver complert 30 anys per a ésser elegit diputat. L'Assemblea ha acordat considerar incloses les dones en el dret a votar, però les exclueix de la condició d'elegibles.

IUGOSLAVIA. — **Mort d'un socialista.**

El dia 11 de març va morir a la ciutat d'Agram, Guillem Bukseg, famós lider obrer de Iugsolàvia el qual havia desempenyat la cartera d'Alimentació en un dels darrers ministeris presidits per Patxik.

Home de gran mentalitat i d'estricta solvència moral havia merescut no tan sols la confiança dels obrers del seu pais sino dels directors del moviment internacional obrer, La Federació Internacional Sindical va conferir-li dos anys enrera la delicada missió de fer sobre el terreny una completa informació de les qüestions obreres de Rumania.

FRANÇA.—**Eleccions legislatives.**

S'ha senyalat el diumenge, dia 11 de maig, per a celebrar les eleccions legislatives. com sap el lector, a Alemanya, les eleccions tindràn lloc el dia 4, o sigui el diumenge anterior. No creiem pas errada la opinió de Vandervelde qui diu que això és una estratagema de les dretes franceses. Hom espera que en virtut de la situació especial d'Alemanya, els nacionalistes obtindràn la victória la qual ha de repercutir necessàriament en el resultat de les eleccions franceses.

El dia 11 de maig és la festa de Joana d'Arc. Les dretes invoquen ja aqueixa figura mitológica per a assegurar el triomf del bloc nacional. Nosaltres però confiem en la victoria electoral de les esquerres. Poincaré ha tornat a formar govern i pot assegurar-se allò de que a cada bugada es pera un llençol.

Les eleccions anteriors varen tenir lloc a França en 16 de novembre de 1919, quedaot aleshores composta la Cambra popular en la forma següent: Esquerra republicana, 133 diputats; progresistes, 130; radicals socialistes, 83; Acció lliberal, 72; socialistes unificats, 68; radicals, 60; conservadors, 31; republicans socialistes, 27 i socialistes dissidents, 6.

ALEMANYA.—**Un proletari més.**

El govern del Reich ha concedit autorització a l'ex-kronprinz per a viure a Berlin amb la seva família i cercar una col·locació renumeradora. Aquest subjecte tè l'intenció de dedicar-se a la venda de maquinaria agrícola.

PERSIA.—**Un altra víctima.**

El Sha de Persia que es troba de viatje per Europa ha sigut també deposat pel Parlament. Tots els liders dels partits populars i els més prestigiosos ministres i ex-ministres varen reunir-se per a proclamar la República, però l'oposició del clero i de part del poble va fer que es modifiqués momentaniament el programa. Aixís doncs el Parlament, després de destituir el Sha, ha proclamat al seu fill hereu que té no mes deu anys, acordant la constitució d'una agència durant la mener edat del nou Sha.

Segons les dades que venen de Persia es probable que abans d'arrivar a gran el nou Sha haurà de presenciar la proclamació de la Republica.

Don Joan Salas Anton

En la llista de regidors, designats governativament, que dimarts darrer fou comunicada a la premsa hi figura el senyor Salas Anton que fins ara de poc havia militat en el Partit Socialista Obrer d'Espanya.

COOPERATIVA DE CONSUM
DEL
C. A. de D. del C. i de la I.
Entitat Obrera
QUEVIURES de totes classes
CAMISERIA
PERFUMERIA
PANYERIA
Repartiment a domicili
Per a tots els socis del Centre

Primeres Nocions d'Economia Política
CHARLES GIDE
Versió castellana de *J. Cardó*
Preu: 1'50 Ptes.

Avant-projecte d'una Llei de Cooperatives
J. SALAS ANTÓN
Preu: 0'15 Ptes.

Publicacions de Propaganda de *Acció Cooperatista*
Encàrrecs: Aurora, 11 bis.

SETMANARI SOCIALISTA
Justicia Social
2.ª època
CIÈNCIES - LITERATURA - ARTS

REDACCIÓ:
Carrer del Pi, 11, - BARCELONA

ADMINISTRACIÓ:
Marcial Badia, Llovera, 13. - REUS

REDACTORS i COL·LABORADORS:
Gabriel Alomar - Serra i Moret. - Josep Companyada - Alfons Maseras - Dr. Aiguadé Miró Cristófor de Domènec - C. Fages de Climent J. Llorens i Artigas - r. Emili Mira - J. Puig i Ferrater - Dr. Joaquim Xirau - Francesc X. Casals - "Apa" - essend Llatas - Dr. Montanyà Pastor Vallideperas - Roberto Marvasi - Manuel Galés - René Lyr - Joan Comorera - Alfred Gallart - Dr. Andrés Ovejero - Josep Ricart Sala Manuel Escorza - Josep M.ª Pou i Sabater J. Recasens i Mercadé - Rafael Campalans - Josep M.ª Tallada - Joan Montserrat - Emili Salete - Pere Gorga - F. Cañadas - Josep M.ª de Sucre-J. Roure i Torrent - Manuel Alcántara Guasart - Dr. Cosme Rofes - Ignasi Iglesias - Roch Guinart - Delfí Dalmau - Joan Pronjosá - Balaguó Baró - R. Rafols Camí - J. Francés - Jaume Cardós-J. Duran i Guardia-Puig Pujades-Joan Ors. Dr. Josep Amorós - Dr. J. Estadella Armó.

PREUS D'ABONAMENT:
Catalunya i Provincies:
Trimestre, 2'50 ptes. - Mig any, 4'50 ptes. Un any, 8 ptes.
Estranger:
Mig any, 5'75 ptes.
Un any, 10'50 ptes.

JUSTICIA SOCIAL *és l'únic periódic socialista que es publica a Catalunya. Teniu el deure d'ajudar-lo.*

SUSCRIVIU-VOS-HI
personalment a la redacció o a l'administració, o bé trametent l'import de l'abonament a l'administrador, amb segells de correu, gir postal, etc.

Correspondència de Redacció

N. C. G., *Girona.*—Agraim interés. Es publicará quan sigui possible.
J. F. G., *Lleyda.*—Id. id.
S. S. S., *Sabadell.*—Contestem per lletra. Molt molt agraits pel article i per la cooperació voluminosa.
J. F., *La Bisbal.*—Agraits.
C. C. M., *Canet de Mar.*—Gracies company. Eixirá molt aviat.
E. F. F., *Canet de Mar.*—El company C. us espera avui a les quatre al seu domicili. Salut.
J. Bordas. *Ciutat.*—Plaurie'ns saludar-vos a la Redacció quan us vingui bé.
NOTES:—Preguem a tots els que ens escriguin vulguin donar-nos nom i adreça. No correspondrem els escrits anònims. L'original literari acceptat haurà d'esperar un llarg torn pel excés d'original. La nostra Redacció és oberta al públic els dissabtes a la tarda i els dijous a la nit.

Correspondència administrativa

Manresa.—J. P.—Rebudes 8, suscrip. any.
Bois Colombes—R. R.—Idem 8, import suscripció anual és 10'50. Carreguem al vostre compte, 2'50.
La Bisbal.—J. F.—Agrairem vulgueu cobrar suscripcions companys.
Tiana.—J. N.—Rebudes 4 ptes. falten 0'50 per a suscripció semestre.
Vilassar de Dalt.—R. C.—Idem 5, paquets fins al n.º 21. Al seu favor 0'90.
Bilbao.—J. M.—Idem 8, suscripció un any.
New-York City.—J. F.—Idem 35 ptes. 6 suscripcions mig any.
Sitges.—J. S.—Idem 8, id. un any.
Roda.—J. F.—Idem 17: 10 paquets fins n.º 20. El restant pro JUSTICIA varis companys.
Barcelona.—E. V.—Idem 2'50, suscripció trim.

IMP. BIBLIOTHEKA.-LLOVERA, 13.-REUS

Fulletons de JUSTICIA SOCIAL
5 Abril 1924

La Constitució Russa

CAPITOL VIII

De les Comissaries de la Unió

49. Per a la direcció inmediata dels diferents departaments de l'Estat atribuits al Sovnarkom de la Unió, es creen 10 Comissaries. esmentades en l'article 37 de la present Constitució, i que funcionen en virtut dels reglaments establerts pel Tsik de la Unió.

50. Les Comissaries de la Unió es divideixen en:

a) Comissaries generals de la Unió, úniques per a tota la Unió;

b) Comissaries unificades de la Unió.

51. Són Comissaries generals de la Unió les de:

Afer extrangers:
Guerra i Marina;
Comerç exterior;
Vies de Comunicació;
Correus i Telegrafs.

53. Són Comissaries unificades de la Unió les següents:
El Consell Suprem de l'Economia nacional;
La Comissaria d'Aprovisionament;
La del Treball;
La de Hisenda o finances;
La d'inspecció obrera i camperola.

53. Les Comissaries generals de la Unió tenen en les Repúbliques federades llurs delegats de poder, directament subordinats a elles.

54. Els orgues de les Comissaries unificades de la Unió, que executen llurs decissions en el territori de les Repúbliques federades, són les diferentes Comissaries corresponents en aquelxes Repúbliques.

55. Al cap de les Comissaries de la Unió hi han els membres del Sovnarkom—comissaries de la Unió.

56. Adjunt a cada comissari i baix la seva presidencia, es crea un col·legi, els membres del qual els nomena el Sovnarkom de la Unió.

57. El Comissari tè dret a decidir personalment sobre totes les qüestions de competència de la Comissaria corresponent, donant-ne coneixement al seu col·legi. En cas de desacord respecte de qualsevol decisió del comissari, el col·legi, o els seus membres separadament, poden donar part al Sovnarkom de la Unió sense suspendre la execució de la decisió.

58. Les decissions dels diferents comissaris de la Unió poden ésser revocades per la Mesa del Tsik i pel Sovnarkom de la Unió.

59. Les decisions preses per les comissaries de la Unió poden ésser suspeses pels Tsiks o per les Meses dels tsiks de les Repúbliques federades, en cas de incompatibilitat amb la Constitució de la Unió, amb la legislació de la Unió o amb la legislació de les Repúbliques federades. Aquesta suspensió es comunica inmediatament pels Tsiks o per les Meses dels tsiks de les Repúbliques federades al Sovnarkom de la Unió i al comissari corresponent de la Unió.

60. Els comissaris de la Unió són responsables davant del Sovnarkom, del Tsik de la Unió i de la seva Mesa.

CAPITOL IX

De l'Ogpú

61. Al fi d'unificar els esforços revolucionaris de les Repúbliques federades en la lluita contra la revolució política i econòmica, amb l'espionatge i el bandidatge, es crea, adjunt al Sovnarkom de la Unió, una Direcció política unificada de la Unió, el president de la qual forma part del Sovnarkom de la Unió amb veu consultiva.

62. L'Ogpú de la Unió dirigeix l'activitat dels seus orgues locals per mitjà dels seus delegats adjunts als Sovnarkoms de les Repúbliques federades en virtut d'un reglament especial aprovat per la llei.

63. La vigilancia de la legalitat dels actes de l'Ogpú de la Uuió és de competència del procurador del Tribunal Suprem de la Unió en virtut de un reglament especial del Tsik de la Unió.

CAPITOL X

De les Repúbliques federades

64. En els límits del territori de cada República federada, l'orgue suprem del poder és el Congrès dels Soviets de la República i en els intervals dels Congressos el seu Comité Central Executiu.

65. Les relacions entre els orgues suprems del poder de les Repúbliques federades i els orgues suprems de la Unió es fixen per la present constitució.

66. Els Tsiks de les Repúbliques federades eligeixen de llur si les Meses les quals en el periode comprès entre les sessions dels Tsiks són els orgues suprems del poder.

67. Els Tsiks de les Repúbliques federades constitueixen llurs orgues executius: els Sovnarkoms, que comprenen:
El President del Sovnarkom
El Vicepresident
El predident del Concell Suprem de l'Economía nacional.
El Comissari d'Agricultura.
El de Finances
El d'Aprovisionament
El de Treball
El de l'Interior
El de Justicia
El de la Inspecció obrera i camperola
El d'Higiene pública
El de Previsió Social
I aiximateix, amb veu consultiva i deliberativa, segons la decissió dels Tsiks de les Repúbliques federades, els delegats dels Comissaris de la Unió per a Afers extrangers, Guerra i Marina, Comerç Exterior, Vies de Comunicació, Correus i Telégrafs.

68. El Concell Suprem de la Economía naciodal i els comissaris d'Aprovisionament, Finances, Treball i Inspecció obrera i camperola de les Repúbliques federades, subordinats als Tsiks i als Sovnarkoms de les Repúbliques federades, executen les ordres directives de les Comissaries corresponents de la Unió.

69 El dret d'amnistia, com aiximateix el dret de gracia i de rehabilitació dels ciutadans condemnats pels orgues judicials i administratius de les Repúbliques federades, estàn reservats als Tsiks de les mateixes Repúbliques.

CAPITOL XI

De les armes, de la bandera i de la capital de la Unió

70. Les armes de la Unió són una falç i un martell sobre un globus envoltat de ralgs amb un lema en les sis llengües designades en l'article 34: «Proletaris de tots els paissos, uniuvos». Sobre les armes hi ha una estrella de cinc puntes.

71. La bandera de la Unió és de color vermell fort o de vermell pàlid amb les armes nacionals.

72. Moscú és la capital de la Unió.